

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. София, 06.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 11.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11633** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от М. М. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, чрез адвокат Г. Д., срещу Заповед № О-5584/2019-07-09 на и.д. председател на Държавната агенция за българите в чужбина (ДАБЧ), с която на жалбоподателя е отказано издаването на удостоверение за български произход.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липсата на мотиви и противоречие с материалноправните разпоредби. Излагат се доводи, че неправилно и незаконосъобразно административният орган е посочил, че жалбоподателят не е доказал своя български произход. Сочи се, че по преписката са налични достатъчно доказателства в обратния смисъл, поради което оспорената заповед се явява бланкетна, без точно, ясно и конкретно посочени правни и фактически основания за издаването ѝ. Изразява се искане за отмяна на заповедта, като преписката бъде върната на административния орган с указания да бъде издадено удостоверение за български произход на М. М. Г..

Ответникът – председателят на Държавната агенция за българите в чужбина, чрез процесуален представител юрисконсулт Ю. оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.05.2018 г. от М. М. Г. е подадено заявление-формуляр за издаване на удостоверение за български произход до председателя на Държавната агенция за българите в чужбина. В заявлението е посочено, че бащата на жалбоподателя М. М. В. е роден в България и има българско гражданство. Заявлението е заведено под № 0481768201804/09.05.2018 г. Приложени са: декларация от 08.05.2018 г. от М. М. Г., с която заявява, че има българско национално самосъзнание, както и че неговите родители са българи; копие от паспорт на М. М. Г.; удостоверение за раждане № 15 (превод от турски език) на М. Г., [дата на раждане] в М., Република Турция, удостоверение за идентичност на имената (превод от турски език), издадено от Министерство на вътрешните работи на Република Турция, Главна дирекция Население и гражданство, с което се удостоверява идентичност на името на М. М. В. с турското му име М. Г., удостоверение за раждане на М. М. В., [дата на раждане] в [населено място], [населено място], област Д., Република България, вписано е, че удостоверението е издадено въз основа на акт за раждане № 0180 от 17.12.1935 г., свидетелство от Основно училище „Ал. С.“ за учебната 1947/1948 г. на М. В. за завършено IV отделение, препис извлечение (превод от турски език) на гражданските регистри на [община], област Т..

Въз основа на подаденото заявление е изготвено становище от Н. Н. – специалист в „БО и ИД“, в което е посочено, че въз основа на приложените документи М. М. Г. не доказва своя български произход. В подаденото заявление до ДАБЧ е посочил, че по народност е турчин. Изразената позиция в становището е, че съгласно т. 1 от параграф 2 на ДР на ЗБГ следва на заявителя да бъде издаден отказ.

На 09.07.2019 г., от председателят на ДАБЧ е издадена заповед № О-5584, с която е отказано издаването на удостоверение за български произход на М. М. Г.. Като мотиви в заповедта е посочено, че от приложените документи не може да бъде направен безспорен и категоричен извод, че заявителят е българин, живеещ извън Република България, по смисъла на чл.2 от Закона за българите, живеещи извън Република България и е лице от български произход по смисъла на § 2 т.1 от Допълнителните разпоредби на Закона за българското гражданство.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Административният орган не е представил доказателства за датата на връчване на оспорения отказ на жалбоподателя, поради което съдът приема, че жалбата е депозирана в 14-дневния срок за обжалване, от активно процесуално легитимирано лице, при наличие на правен интерес и се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство (ЗБГ) в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се представя и удостоверение за български произход. Удостоверението за български произход се издава от Държавната агенция за българите в чужбина, респ. нейния председател.

Заповед № О-5584/2019-07-09 на и.д.председател на Държавна агенция за българите в чужбина е издадена от компетентен орган, по смисъл на чл. 5, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБЧ и видно от представената заповед № КВ-262/06.11.2018 г. на министър председателя на Република България. Спазена е законоустановената писмена форма.

Съдът намира, че оспорваната заповед е издадена при съществено нарушение на

процесуалните правила и материалния закон.

Съгласно нормата на чл. 2 от Закона за българското гражданство (ЗБГ) българското гражданство се урежда от Конституцията на Република България, от закона и от международните договори, които са в сила при настъпването на фактите или събитията, свързани с гражданството. По своето естество начинът на придобиване на гражданство винаги се свежда до условия (материални предпоставки) и ред (процедура), определени от правото. Законът за българското гражданство под общия титул „Придобиването на българско гражданство“ включва изрично придобиване на българско гражданство по произход (Глава Втора, раздел I), по рождение (Глава Втора, раздел II) и по натурализация (Глава Втора, раздел III). В хипотезата на придобиването на българско гражданство по натурализация законодателят е предвидил няколко алтернативи, една от които е наличието на български произход (чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗБГ). Доколкото българският произход е правнозначим юридически факт, който е от значение за придобиване на българско гражданство, същият се доказва с документ, издаден от български или чужд орган (чл. 3, ал. 1, т. 1 Закона за българите живеещи извън Република България - ЗБЖИРБ) или по исков ред (чл. 3, ал. 2 от ЗБЖИРБ). Най-сетне, съгласно чл. 15, ал. 2 ЗБГ в процедурата по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата се представя и удостоверение за български произход, издадено от Държавната агенция за българите в чужбина, като в удостоверението се посочват данните, въз основа на които е установен българският произход.

В настоящият случай жалбоподателят М. М. Г. е избрал хипотезата на чл. 3, ал. 1, т. 1 ЗБЖИРБ и е сезирал Държавната агенция за българите в чужбина за издаване на удостоверение за български произход, като е обосновал своето искане с декларация от 08.05.2018 г. от М. М. Г., с която заявява, че има българско национално самосъзнание, както и че неговите родители са българи; копие от паспорт на М. М. Г.; удостоверение за раждане № 15 (превод от турски език) на М. Г., [дата на раждане] в М., Република Турция, удостоверение за идентичност на имената (превод от турски език), издадено от министерство на вътрешните работи на Република Турция, Главна дирекция Население и гражданство, с което се удостоверява идентичност на името на М. М. В. с турското му име М. Г., удостоверение за раждане на М. М. В., [дата на раждане] в [населено място], [населено място], област Д., Република България, вписано е, че удостоверението е издадено въз основа на акт за раждане № 0180 от 17.12.1935 г., свидетелство от Основно училище „Ал. С.“ за учебната 1947/1948 г. на М. В. за завършено IV отделение, препис извлечение (превод от турски език) на гражданските регистри на [община], област Т..

Отказът на председателя на ДАБЧ, обективиран в Заповед № О-5584/2019-07-09, с която е отказано на М. М. Г. удостоверяването на български произход, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 АПК, тъй като е отказ да се издаде документ от значение за удостоверяване на факти с правно значение. Като индивидуален административен акт отказът следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му.

Съдът намира, че оспореният отказ не съдържа мотиви, от които да бъде направен извод, че не са налице материалноправните предпоставки за издаване на исканото удостоверение, т.е. не е изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В Заповедта изобщо не е посочено какви документи са представени от заявителя, върху какви твърдения се основава неговата претенция, какви факти са установени в

рамките на административното производство, както и на основание на какви доказателства. Само е посочено, че в заявлението М. М. Г. е вписал, че по народност е турчин. За административния орган е била налице възможността по чл. 30, ал. 2 АПК да укаже на жалбоподателя, ако е констатирал пропуски в документацията и да изиска допълнителни документи.

Съгласно §2, т. 1 от ДР на ЗБГ 1. „лице от български произход“ е лице, на което поне единият възходящ е българин. Пред административния орган са били налице данни, за това, че поне един от родителите на заявителя е бил с българско гражданство. Административният орган не е спазил изискванията на чл.35 и чл.36 от АПК, като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая и не е дал възможност за възражения и становище от страна на заявителя, както и не е изискал и събрал необходимите доказателства относими към направеното искане.

С оглед гореизложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава подлежи на отмяна. Жалбата е основателна и следва да бъде уважена. Делото следва да се изпрати като преписка на ДАБЧ за ново произнасяне с административен акт, който да съдържа всички необходими по закон реквизити, в това число фактически и правни основания за издаването му и анализ на представените доказателства. На основание чл.174 от АПК произнасянето на административният орган следва да бъде в 14-дневен срок от постъпване на административната преписка при същия в изпълнение на влязло в сила съдебно решение по настоящото дело.

При този изход на делото на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски в размер на 10.00 лв. /държавна такса за образуване на делото/. По делото не са представени доказателства за договорено и реално изплатено адвокатско възнаграждение, с оглед на което такова не следва да му се присъжда.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № О-5584/2019-07-09 на и.д. председател на Държавната агенция за българите в чужбина, с която на М. М. Г. е отказано издаването на удостоверение за български произход.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Държавна агенция за българите в чужбина за ново произнасяне по заявление с вх. № 0481768201804/09.05.2018 г. на М. М. Г., съобразно дадените в мотивите към решението на съда указания по тълкуването и прилагането на закона, в 14-дневен срок от постъпването на преписката при административния орган в изпълнение на влязло в сила решение по настоящото дело.

ОСЪЖДА Държавна агенция за българите в чужбина да заплати на М. М. Г., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, сумата в размер на 10.00 / десет лева/, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

